

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Clavdii Aqua-Vivae Societatis Iesv Præpositi
Generalis V. Meditationes In Psalm. 44. et 118**

Acquaviva, Claudio

Coloniæ Ubiorum, 1616

19 Incola ego sum terra: non abscondas à me mandata tua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50645)

contemplatione contingimus, cum scilicet, que Deus cum sanctis suis per singulas generationes egerit, mente purissima per-
lustramus: cum potentiam ipsius, qua vniuersa gubernat, moderatur, ac regit: cum immensitatem scientiæ eius; & oculum, quem secreta cordium latere non possunt, trementi corde miramur: cum arenam maris, vndarumque numerum dimensum ei, cognitumque puidi cogitamus: cum pluiarum guttas, cum seculorum dies, & horas, cum præterita, futurave vniuersa obstupescens scientiæ eius afflicte contemplamur: cum ineffabilem clementiam eius consideramus, qua innumera flagitia, quæ singulis quibusque momenti sub ipsius committuntur aspectu, in defessa longanimitate sustentat: cum intuemur vocationem, quia nos nullis præcedentibus meritis, gratia suæ misericordis adsciuit: cum denique quot occasiones salutis tribuit adoptandis cum quodam admirationis intuemur excessu. An non mirabilia sunt hæc, & alia id genus, & omni modo stupendas vt merito instanter petere debeamus, Reuela oculos meos, & considerabo mirabilia de lege tua?

Quæ materia contemplationis. C. 15. c. 15.

19 Incola ego sum in terra: non abscondas à me mandata tua.

VOX 15 idem significat, quod perierimus peccati: ideoque merito petit de via regredi. N. 6 doceri.

doceri. Via enim mandata sunt, per quam in Patriam tendimus. Felix homo, qui peregrinum se, & aduenam in hac terra, non ciuem agnoscit. Peregrinos quippe se omnes Patres, & Sancti agnouerunt super

Gen. 47. terram, Vnde Iacob, Dies peregrinationis meae, inquit, centum triginta annorum sunt, parui, & mali: & non peruenerunt vsque ad dies Patrum meorum, quibus peregrinati sunt. Et Iob. Diuidit

Iob. 28. torrens a populo peregrinante. Et Psal-

Psal. 38. mographus. Advena ego sum apud te, &

119. peregrinus sicut omnes Patres mei. Qui & alibi conqueritur. Hei mihi quia incolatus meus prolongatus est. Et Apostolus,

2. Cor. 5. Quamdiu sumus, inquit, in hoc corpore, peregrinamur a Domino. Quod si Patres

S. Aug. eius meminissent patriae, vnde discesserant, *hoc loco.* habebant vtique tempus reuertendi: sed

meliorem appetebant, id est, caelestem: propter quam Sancti omnes cum Aposto-

Phil. 3. lo magis cupiunt peregrinari a corpore, & praesentes esse ad Dominum. Beata pere-

2. Cor. 10. grinatio a corpore, siue cum mente, exceditur Deo, & conuersatio nostra in caelis

est, dum adhuc in carne viuentes, non secundum carnem militamus: siue cum de-

posita corporeae sarcina molis perfectae a corpore peregrinamur. Qua felici pere-

grinatione peregrinationi finis imponitur, praesentiae Dei fit initium.

Sed non est peregrinationis huius consideratio

deratio leuiter percurrentia. Habet enim **Incōm-**
 huius vitæ peregrinatio corporalis inter- **da huius**
 dum commoda, quæ peregrinatio San- **peregrini-**
 ctorum ignorat. Contingit enim sæpe **nationis.**
 peregrinantibus, vt ad meliores vrbes, in-
 clytasque magis, & opulentas accedant,
 quam sit Patria, quam reliquerunt. At pa-
 triæ nostræ, ad quam suspiramus, quæ par-
 quæ similis ciuitas esse possit? Deinde in-
 ueniunt frequenter hi peregrini viæ co-
 mites ditiores, & humaniores, quam in
 sua patria nancisci potuissent. Ad hæc cō-
 tingit interdum in via fontes, arbores, &
 amœnitates inuenire, in quibus fessi tan-
 tisper recreentur, & ad reliquum itineris
 vires instaurent. At hic, si quæ huiusmodi
 amœnitates occurrant, omnino impe-
 diunt ab itinere; nec reficiunt vires, sed po-
 tius languesciunt, & debilitant: vt quod
 reliquum est itineris, tardius, & langu-
 dius prosequamur. Tum viæ saltem regie
 munitæ sunt, & ab insidiatoribus liberæ.
 At hic nulla in se, rata, nulla non infesta,
 latrunculis obsidentibus, & insidiantibus, **1. Reg 30.**
 & hominibus, & Angelis defensoribus. Id-
 que ad cumulum miserationum accedit; vt,
 si vel innumeri sint Viatores, nemo alium
 possit defendere. Illi præterea in singulis
 hospitibus, ad quæ diuertunt, refectionem,
 & quietem paratam inueniunt. Hic nihil
 cuiusmodi, nisi aliundè aduehatur, suppe-
 ditat. Tandem si quid contigerit peccare,

Pfal. 138.

vt affolet, diuersa loca mutantes, & ex-
 nius ditione Principis, in ditionem alte-
 rius migrantes, impunes interdum esse
 possunt. At hic, Princeps, & Rex, vbi-
 que tandem fueris, vnus est: vt, siue ascen-
 das in cælum, siue descendas in infer-
 num, siue auroræ pennas assumas, siue ha-
 bites in extremis maris, semper in ma-
 nu illius sis. Vides ergo quam longè in-
 felicior hæc peregrinatio sit animo-
 rum, quam illa sit corporum. Sed am-
 plectenda summopere est tua misericor-
 dia Deus, qui etiam hanc peregrinatio-
 nem tuis auxilijs, & mille delicijs non de-
 stituis.

**Commo-
 da eiudē
 peregri-
 nationis**

**Primò via
 recta.**

Isa. 35.

Ecl. 7.

**Secundò,
 Rex dif-
 ficultates
 compla-
 nat.**

Isai. 40.

Luc. 3.

Iosue 3.

Gen. 14.

**Tertiò,
 Ex patria
 eibus af-
 fertur.**

Dan. 14.

Primùm enim via recta est, & trita: vt nec
 stulti errent per eam, nisi qui volentes ab
 ea recedunt; vltroque se quæstionibus in-
 finitis, & doloribus, & angoribus miscent.
 Secundò, difficultates itineris, mon-
 tium, vallium, fluminum, spinarum, &
 ceteræ, à te Rege clementissimo compla-
 nantur. Erunt enim, inquit, praua in-
 directa, & aspera in vias planas, ita vt &
 flumina ante pedes peregrinorum exsic-
 centur, & mare aperiatur iter præbens po-
 pulo terræ.

Tertiò, ex ipsa Ciuitate, & Patria pe-
 regrinantibus affertur perpetuò cibis, vt
 etiam in lacu Leonum degenti capillo ca-
 pitis Prophetam cum cibo Angelus appor-
 tet. Quis explicet horum ciborum deli-
 cias?

cias? Quis salubritatem? Quis nutrimenta, viresque satis cogitatione comprehendat? Cuncta dixit, qui dixit: A patria perferri.

Adfunt semper à te missi custodes, qui peregrinantes perpetuò in omnibus vijs tueantur, & seruent: & non solum ne ad lapides offendant diligenter caueant, sed etiam in manibus portent. Neque hoc tantum, sed etiam blandè comitentur, dulcissimis alloquijs recreent, imò & canticis oblectent: quibus cum liceat etiam in terra aliena, & super flumina Babylonis cantare Canticum Domini. Neque enim verendum est, ne illud ingeratur. Quomodo cantabitis Canticum Domini in terra aliena? Cantant enim nobis Canticum Moysi serui Dei, & Canticum Agni: & narrant de pulchritudine patriæ, de splendore, & lumine, de chrySTALLINI fluminis impetu, de ligno vitæ, de ciborum dulcedine, & affluentia, ita vt omne tedium depellant.

Quintò, neque pluiiarum, imbriumq; iniurias fideles hi peregrini tui Domine pertimescunt. Quippe sub vmbra alarum tuarum positos, neque per diem sol vret illos, neque luna per noctem. Tu ipse factus es eis vmbra ab æstu, & spes à turbine, ita vt incedentes laudent nomen sanctum tuum, & super omnem gloriam protectioni tuæ subsint.

Sextò,

Quartò, custodes adfunt.

Psal. 90.

Psal. 136.

Apo. 15.

Quintò, Vmbra ab iniurijs tempestatum.

Psal. 120.

Isai 4.

Sextò, sē-
per licet
progredi.

Sextò, præterea peregrinationis istius visibilis peregrini dum quiescunt, dormiunt, aut agrotant, non promouent, nec ad destinatum locum propinquant. At in peregrinatione Sanctorum, quia affectibus ambulant, & desiderijs currunt, etiam quiescentes, dormientes, decumbentes iter faciunt, eoque velocius, quod ad patriam non ad alias orbis partes rectissimè tendunt.

Septimò,
ipse Do-
minus
præit.

LUC. 24.

Septimò tandem, ipse præis itineris dux idem, & comes: & quanquam, vt olim peregrinantibus in Emmaus, ignotus interdum adderis comes, oculis tamen fidei, qui non tenentur ne te agnoscant manifestus es: nec solum Scripturas referans, sed panem frangens agnosceris, diligeris, & teneris. Quid autem mirum si itinerantibus te comitem adiungis dulcissimè IESU? qui etiam pueris in camino ignis constitutus quartus addi voluisti? Et quartus, inquit, erat similis filio Dei. Quare & fornacis flammæ in ventum roris flantem mirabili conuersione mutasti, vt, qui igne cremadi venerat, illæsi laudatores tui permanerent. Petit autem hic peregrinus non abscondi à se mandata, id est, ne quid vniquam tale committat, vnde mereatur efficaci mandatorum cognitione priuari, vt supra rogauerat, ne à mandatis repelleretur. Vel petit non abscondi, id est, perseueranter manifestari, vt sæpius explicatum.

DAN. 3.

catum
gnosca
to Co
M
cup
do conc
ter, quo
proprie
dram,
tis sunt
sentis.
An co
Augusti
test etia
mo que
suam, ita
mat se c
atur, &
An lu
tus etia
absentes
gendum
non dele
delectet.
quitur,
nus, atqu
desidera
etnebat

catum est, quo maiori lumine plura cognoscat.

Concupiuit anima mea desiderare iustificationes tuas in omni tempore.

Mirum sanè est, cum sint in anima concupiscentia, & desiderium, quomodo concupiscat desiderare, id est, id desideret, quod iam habet. Quippe desiderium propriè rei absentis est, sicuti gaudium, delectatio, & fruitio rei præsens sunt: amor autem & absentis, & præsens.

Quomodo cupiat anima desiderare.

An concupiscentia quædam (vt ait S. Augustinus) à desiderio differt, & esse potest etiam rerum, quæ habentur: quemadmodum diligit dilectionem suam, ita concupiscit desiderium, id est, amat se desiderare, suoque desiderio delectatur, & fruitur?

Prima expositio. S. Arg. hoc loco.

An iustificationes Dei, vt ait idem Sanctus etiam quando sciuntur, & non fiunt, absentes habendæ sunt: Sæpe enim quid agendum sit, videmus, nec agimus: quia non delectat vt agamus: & concupimus, vt delectet. Præuolat intellectus, & tardè sequitur, & aliquando non sequitur humanus, atque infirmus affectus. Ideò ergo desiderare concupiscebat, quæ bona esse credebatur, cupiens eorum habere delectationem.

Secunda.